

да млачеливо на разлютенъ-агъ князь. А Святославъ, като поразенъ убийца стои възъ лѣшь-агъ, и си мѣсли: що к той-зи бездушень врагъ прѣдъ мене, нити к духъ, нити к живъ челякъ, въплотиль ся к въ чуждѣ душѣ и живѣнъ въ нежъ като живъ!

Святославъ ся оглѣда на около, като че го бѣше страхъ да го не види жива душа. Той излѣзе отъ прѣстолнѣ-тѣ палатѣ, поиска конь-агъ си, порѣча Огнемиру да пази Прѣславъ, а самъ съ дружинѣ-тѣ си отиде на чисто поле да трѣси бой. Той съсъпа войскѣ-тѣ на комитоцула Самуила, понесе ся като облакъ прѣзъ Българско и по Дунавъ, навали градовы-тѣ со стрѣлы и съ камъны, като съ дѣждъ, але душа-та му не ся умири съ побѣдѣ. Побѣды-тѣ му бѣхѣ толко-зи лесны, дето той отъ тѣхъ осѣщаше само уморѣ. Той заповѣда Свеналду да събере и да натѣкми войскѣ-тѣ въ Доростолъ, а той ся върнѣ на Прѣславъ, за да начне отъ тѣдѣ да призема и планинѣ-тѣ.

— Та къде к ваша-та царкѣнина? попыта пакъ Святославъ боляры-тѣ. Кажете и', че моя-та сабя ще изиде, а моя-та войска ще изгори бащино-то и' царство.